

A NYITOTT ÉS ZÁRT AJTÓ

1849. március 24-én a mainei Topshamban az ottani testvérekkel nagyon jó és érdekes összeövetelünk volt. Isten lelke kiáradt ránk és én lélekben elragadtattam az élő Isten városához. Megmutattatott nekem, hogy Isten parancsolatai és Jézus Krisztus bizonyágtétele, mely a zárt ajtóra utal, elválaszthatatlanok. Isten törvényeinek teljes jelentősége éppen akkor lett nyilvánvaló és Isten népe a szombat igazságot éppen akkor ismerte fel, midőn a mennyei szentélyből a szentek szentjébe vezető ajtó megnyílt. Itt a szentek szentjében van a frigyláda s benne a Tízparancsolat. Ez az ajtó mindaddig zárva volt, míg Jézus közbenjárói tisztje a szentélyben 1844-ben befejeződött. Akkor zárta be a szentély ajtaját és felnyitotta a szentek szentjét, a második kárpiton átlépett, ahol most a frigyláda előtt áll, és ahova most Izrael hite irányul. {EW 42.1}

Láttam, hogy Jézus bezárta a szentély ajtaját és többé senki sem nyithatja azt ki, s kinyitotta a szentek szentjének ajtaját és senki sem zárhatja azt be többé. (Jelenések 3,7-8) Mióta Jézus megnyitotta a szentek szentjének ajtaját, melyben a frigszekrény és a Tízparancsolat van, azóta nyilvánvaló Isten népe előtt az Isteni parancsolatok szentsége és érvényessége s azóta próbáltatnak meg a szombat kérdésében. {EW 42.2}

Láttam, hogy a szombat, mint próbakő, mindaddig nem érvényesülhetett, amíg Jézus közbenjárói szolgálata a szentélyben be nem fejeződött s Ő átment a második kárpiton. Ezért reménységben pihennek sírjaikban azok a keresztények is, akik elhunytak még mielőtt a szentek szentjének ajtaja megnyílt, az éjféli kiáltás után, az 1844. Év hetedik hónapjában. Láttam, hogy Sátán, Isten népének több tagját épp ezzel a ponttal kísértette meg. Mivel hogy olyan sok jó keresztény halt már el hitben, anélkül, hogy az igazi szombatot megtartotta volna, kétségbe vonják azt, hogy a szombat részükre próbakő volna. {EW 42.3}

A korszerű igazság ellenségei ki akarták nyitni a szentély ajtaját, melyet Jézus bezárt és be akarták zárni a szentek szentjének ajtaját, melyet Jézus 1844-ben megnyitott - hol a frigyláda van, mely tartalmazza a két kőtáblát, melyre Jehova írta ujjával a Tízparancsolatot. {EW 43.1}

Sátán az elpecsételésnek ebben az idejében minden ravaszságával azon van, hogy Isten népét eltántorítsa a korszerű igazságtól, és őket hitükben megingassa. Láttam egy takarót, amit Isten kiterített népére, hogy a szomorúság idején megvédje őket. Minden lelket, ki az igazság mellett dönt, és akinek szíve tiszta, betakar a mennyei Atya, a Mindenható oltalmával. {EW 43.2}

Sátán ezt jól tudja, azért minden erejével azon munkálkodik, hogy minél több lelket tántorítson el az igazságtól és tegyen alkalmatlanná a hitben. Láttam azt is, hogy az a titokzatos topogás, amely New Yorkban és egyebütt történt, s amely mind általánosabb lesz, nem más, mint Sátán hatalmának megnyilatkozása. Jámbor köntöst ölt fel, hogy annál könnyebben biztonságba ringassa a megcsaltakat, és hogy annál könnyebben elterelje Isten népének figyelmét az igazságról, és arra készítse, hogy kétségbe vonják a Szentlélek tanításait. {EW 43.3}

Láttam, hogy Sátán különféle eszközök által a legkülönfélébb módon dolgozott. Dolgozott prédikátorok által, akik az igazságot elvetették, és akiket nagy csalódások arra készítettek, hogy tévelygő hazugságnak higgyenek, amely miatt majdan elkárhoznak. Miközben prédikáltak vagy imádkoztak, közülük sokan a földre estek, de nem Isten ereje, hanem Sátán ereje által, amelyet rájuk árasztott és általuk a népre. Prédikáció, ima vagy társalgás folyamán Jézust váró hitvallók többször a mesmerizmust alkalmazták, hogy ezzel is híveket szerezzenek maguknak, a nép pedig rendkívül örült, mert azt hitte, hogy a Szentlélek befolyása alatt állanak az illetők. Azok közül, akik ezen erőket felhasználták, sokan annyira a sötétségben voltak, hogy azt hitték, miszerint Isten ereje az, amit gyakorolhatnak. Istent önmagukhoz hasonló lénynek tekintették s hatalmát semmibe sem vették. {EW 43.4}

Sátán ezen eszközei közül sokan több szentnek a testét is megtámadták, akiket nem tudtak az igazságtól eltántorítani Sátáni befolyás által. Óh, bárcsak mindenki láthatná azt, ahogy nékem Isten kinyilatkoztatta, hogy felismerhetnék Sátán csalását, és jobban őrködnének, vigyáznának. Láttam, hogy Sátán éppen az elpecsételés jelen idejében fejt ki leginkább olyan irányú tevékenységét, hogy Isten népét eltérítse, megcsalja és megsemmisítse. Láttam, hogy olyanok fölé, akik nem voltak szilárdan megalapozva az igazságban, nem volt kiteríthető a Mindenható oltalmazó takarója. {EW 44.1}

Sátán minden úton-módon megkísérelte, hogy ott tartsa őket, ahol éppen voltak, mindaddig, amíg az elpecsételés elvégeztetik, és a Mindenható kiteríti oltalmazó takaróját a választottak fölé, mert jól tudta, hogy odakünn védelem nélkül maradnak, kitéve Isten haragjának, amely a hét utolsó csapásban nyilvánkozik meg. Isten máris megkezdte oltalmazó takarójának kiterjesztését népe fölé, és nemsokára bevonja vele azokat, akik a harc napján védelmet óhajtanak. Isten hatalmasan munkálkodik népéért és Sátánnak is megengedi, hogy hasonlóan dolgozzék. {EW 44.2}

Láttam, hogy a titokzatos jelek, a csodák és álreformációk mindinkább szaporodnak és terjednek; de a reformációk, melyeket én láttam, nem a tévedésből az igazságra vivő reformációk voltak. Kísérő angyalom mondotta, hogy nézzem meg, vajon a bűnösökért lélekben viselnek e felelősséget, úgy, mint azelőtt. Körülnéztem, de nem láthattam, mert megváltásuk ideje már lejárt. {EW 45.1}

(Ellenfeleink közül sokan azt állítják, hogy e kijelentés értelmében e látomás óta a bűnösök megmentésének ideje lejárt. Ezen állítás azonban végzetesen téves. Hogy ezt bebizonyíthassuk, kérjük az őszinte olvasót egyes tényeket tudomásul venni. Ennek a látomásnak a jelenetei azon hamis ébredések voltak, amelyek az 1844. Évi nagy advent-mozgalom előtt mentek végbe. Ezekről az ébredési mozgalmakról van szó ebben a látomásban. Ezekben az ébredési mozgalmakban nem ismerte fel a bűnösökért való igazi aggodalmat és felelősséget. Az ilyen mozgalmak megindításánál elsősorban azoktól várnók el a lelkek megmentéséért való aggodalmat és felelősségérzetet, akik az ily mozgalmakat megindítják. De a felelősségérzet hiányzott belőlük. Miért? Mert hamis pásztorok voltak. A nagy csalódások következtében végül hazugságokban hittek és elvesztek. Lásd a megelőző oldalakat. Megmentésük ideje lejárt. Ebben a szakaszban nem a bűnösökről általában, hanem a hamis pásztorokról van szó. Maga White testvérnő magyarázza meg világosan ezt a pontot a "Függelék a Tapasztalatok és Látomások"-hoz című dolgozatban a 81. Oldalon. Arra is rá kívánunk mutatni, hogy White testvérnő sohasem értelmezte ezeket a szavakat úgy, mint ellenfelei, mivel ő sohasem szűnt meg dolgozni és fáradni a bűnösök megmentése érdekében.) {EW 45.2}

{EW 45.3}

{EW 45.4}